

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 17/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 prerokoval sťažnosť M. H., G., zastúpeného advokátom JUDr. V. H., G., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 91/07-26 z 31. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2009 doručená sťažnosť M. H., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) č. k. VII/1 Gv 91/07-26 z 31. augusta 2009.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «Dňa 8.8.1996 podala S., a.s. B. Odštepny závod, S., a. s. Mestská, pobočka, G. (ďalej len „S.“) v hrubom rozpore so zákonom č.328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), podala „Návrh na konkurzné konanie“ na subjekt ním označený ako „M. H.,..., trvale bytom G., súkromný podnikateľ pod obchodným názvom H.“ napriek tomu, že právo podať takýto návrh si S. odvodzovala z neplatnej úverovej zmluvy (ďalej len „ÚZ“), ktorá bola uzatvorená medzi fyzickou osobou nepodnikateľom, s uvedeným rodným číslom a číslom občianskeho preukazu a na strane druhej S, a.s..

Úrad špeciálnej prokuratúry (ďalej len „ÚŠP“) pri svojej dozorovacej činnosti nad vyšetrovateľom túto právnu skutočnosť arbitrárne obišiel, nevyhodnotil ju najmä v zmysle ustanovení TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru. Tak isto ÚŠP neprekážalo, že subjekt v konkurznom konaní označený ako úpadca (sťažovateľ) zanikol výmazom zo Živnostenského registra dňa 27.4.1996, resp, administratívne bol vymazaný z registra 6. 12.2001...

V návrhu na vykonanie konkurzu, S. na str. 2, bod 3 uvádza nepravdivé údaje, že mám ešte jedného veriteľa – I. N. a.s. pobočka G. (ďalej len „I.“), čo je v rozpore so skutočným stavom práv a vecí. I. v čase podania návrhu na konkurz nebola a nie je mojim veriteľom, ale veriteľom spoločnosti H. spol. s.r.o., čím si S. účelovo zamenilo dlžníka - fyzickú osobu M. H., s právnickou osobou H. s.r.o.

S. nedisponovala s aktívnou legitimáciou podať návrh na konkurz na vyššie uvedenú fyzickú osobu nepodnikateľa, navyše na neexistujúci subjekt a z neplatnej ÚZ. Aby mohla podať takýto návrh na vyhlásenie konkurzného konania (vyžadované v § 1 ods. 2 ZKV), bola povinná zo zákona uviesť druhého veriteľa. Ako druhého veriteľa uviedla v návrhu I. N., ktorý veriteľom sťažovateľa nebol. Z dôvodu naplnenia zákonných predpokladov podať takýto návrh na konkurz vyžadovaný v § 1 ods.2 ZKV, S. si tým formálne splnila jednu zo základných podmienok vyhlásenia konkurzného konania uvedené v § 1 ods. 1, ods.2 a ods. 3 ZKV bez toho, aby súd verifikoval právnu subjektivitu dlžníka podľa § 19 a nasl. OSP úpadcu pre účely konkurzného konania.

ÚŠP túto závažnú právnu skutočnosť „prehliadol“. Podozrivý SKP a spol. o tejto skutočnosti mali vedomosť, napriek tomu pokračoval v konkurznom konaní s účastníkom, ktorý evidentne nespĺňal zákonné predpoklady byť účastníkom konkurzného konania najmä v zmysle stanovení § 19 a nasl. OSP a § 1 ods. 1, ods.2 a ods. 3, ZKV.

ÚŠP pri skúmaní predmetného trestného spisu uvedené právne skutočnosti ako je neexistujúci subjekt práva a neexistencia dlhu arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, Zákona o prokuratúre, OSP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru. Tvrdenie ÚŠP, že konkurzné konanie bolo pod kuratelou súdu a org. činn. v trest. konaní sú z pohľadu trestného konania v predmetnom trestnom konaní bezmocné, je právne neakceptovateľné a neudržateľné...

SKP vedomý si vyššie uvedených právnych skutočností uviedol vo svojom stanovisku nepravdivé údaje, naďalej účelovo viedol konkurzné konanie bez verifikácie účastníka konania, bez doloženej plnej moci jediného fiktívneho veriteľa bez hmotného práva, ktorý sa stal účastníkom konania len tým, že navrhovateľovu fiktívnu pohľadávku rozdelili v rozpore s ZKV na dve časti po vyhlásení konkurzného konania (!), na základe ktorých SKP návrh sťažovateľa na zrušenie konkurzu zamietol v podstate s odôvodnením, že až na prieskumnom pojednávaní (26.4.2006) sa preukáže, kto veriteľom je a kto nie. Súd nemá právomoc zasahovať do činnosti SKP a veriteľov na prieskumnom pojednávaní v zmysle popretia alebo uznania pohľadávky. Bolo to účelové rozhodnutie SKP, ktoré umožnilo SKP a fiktívnym veriteľom poberať úžitky z nájomných zmlúv uzatvorených medzi SKP a spriaznenými obchodnými spoločnosťami za nápadne nevýhodných podmienok: 1,75.- Sk/rok, pričom cena obvyklá v danej lokalite je 3.500 - 7.000Sk/rok. ÚŠP pri skúmaní sťažnosti sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, Zákona o prokuratúre, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru.

Dňa 18.októbra 1999 podal sťažovateľ Návrh na určenie neplatnosti úverovej zmluvy, z ktorej si navrhovateľ konkurzného konania odvodzoval právo byť účastníkom konkurzného konania v postavení veriteľ - navrhovateľ. Tak ako som už vyššie uviedol, dňa 23. novembra 1999 Okresný súd v Galante Rozsudkom v mene republiky spis. zn.: 6Cb 35/99-32 určil, že úverová zmluva zo dňa 8.7.1991 je neplatná. Ani na moje naliehanie SKP odmietol pokračovať v dovolacom konaní o platnosti alebo neplatnosti ÚZ z dôvodnej

obavy, že po potvrdení jej neplatnosti odvolacím súdom, by KS Bratislava a SKP museli konštatovať, že nie sú tu predpoklady pre vedenie konkurzného konania uvedené v § 1, ods. 1, ods. 2, a ods. 3, ZKV a § 19 a nasl. OSP a na návrh SKP by bol KS-Bratislava uznesením povinný konkurzné konanie Z-2-3K-200/96 zrušiť podľa § 44 ods. 1 písm. a.) ZKV.

ÚŠP pri skúmaní sťažnosti sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, Zákona o prokuratúre, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru...

Z vyššie uvedených právnych skutočností vyplýva, že organizovaná skupina osôb, najmä SKP nemal snahu viesť konkurzné konanie v zmysle platných právnych noriem SR. Vedomý si tzv. „riadeného konkurzu“ ktorý je už dnes dostupnými právnymi nástrojmi obtiažné, ak nie nemožné zrekonštruovať (nemožnosť obnovy konania v konkurznom konaní), SKP potreboval nutne na prieskumnom pojednávaní uznať fiktívne pohľadávky fiktívnych veriteľov. Svojim nezákonným, arbitrárnym, teda protiústavným postupom v konkurznom konaní sa SKP a spol evidentne dopustili trestného činu porušenie povinností pri správe cudzieho majetku podľa §237 ods. 1, ods. 3 písm. b, ods. 4 písm. a) Trestného zákona tak, ako je to uvedené v uznesení vyšetrovateľa PPZ, zo dňa 16.8.2008. ÚŠP pri skúmaní sťažnosti sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, Zákona o prokuratúre, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru...

Neverifikovanie, (resp. neexistencia) právnej subjektivity úpadcu SKP, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania a tento nedostatok nie je možné zhojiť ani dodatočne. V danom prípade, podľa názoru sťažovateľa nemôže dôjsť ani k dodatočnému zhojeniu nedostatku podmienky konania, keďže s poukazom na chýbajúcu verifikáciu subjektu, bolo možné overiť (a to aj dodatočne), či úpadca (sťažovateľ) môže byť účastníkom konkurzného konania.

Z trestného spisu bolo možné jednoznačne špecifikovať právne postavenie úpadcu - sťažovateľa ako aj pôvod fiktívnych pohľadávok v konkurznom konaní.. ÚŠP sa vo svojom napadnutom uznesení nevysporiadala s reťazením nepresností a neústavností SKP, vyšetrovateľa, si reťazovité osvojili orgány činné v trestnom konaní. ÚŠP mal zákonnú a ústavnú povinnosť skúmať všetky uvedené právne skutočnosti a súvislosti v neporušenom

rade a to aj z hľadiska časového. Včasným zásahom org. činn. v trest. konaní sa dalo zabrániť trestnej činnosti podozrivých osôb a škode najmenej 300,0 mil. Sk...

1.) Subjekt práva v napadnutom trestnom ako aj konkurznom konaní označený ako M. H. .... G., právne ukončil svoju podnikateľskú činnosť 27. 4. 1996, administratívne a evidenčné vymazaný zo Živnostenského registra 6.12.2001...

2.) Navrhovateľ konkurzu S. a.s. si odvodzovala svoje právo podať návrh na konkurz z absolútne neplatnej úverovej zmluvy, ktorú uzatvorila s fyzickou osobou nepodnikateľom „M. H., ...“ teda so subjektom práva, na ktorého sa zákon č. 328/1991 Zb. nemôže aplikovať. Navyše, navrhovateľ konkurzu S. a.s. vo svojom návrhu účelovo zavádzala súd a neskôr aj org. činn. v trest. konaní, keď uviedla druhého fiktívneho veriteľa I., ktorá v zmysle úverovej zmluvy nebola mojím veriteľom, čo na prieskumnom pojednávaní uznal aj SKP (poprel veriteľa I.)...

3.) Z vyššie uvedeného vyplýva, že ÚŠP už na začiatku svojho zamietavého uznesenia nedostatočne verifikoval postavenie účastníka konania. Subjekt práva ako je označený v napadnutom uznesení „M. H.,... so sídlom G. nikdy neexistoval. Z označeného subjektu sa nedá dozvedieť ktorý subjekt mal ÚŠP na mysli ako úpadcu alebo poškodeného resp. oznamovateľa.

Ak mal na mysli M. H. s IČO-m, tento subjekt práva zanikol výmazom zo Živnostenského registra, a keď M. H. fyzickú osobu nepodnikateľa s rodným číslom, na toho sa konkurzné právo zo zákonných prekážok uvedených v § 1 ods. 1, ods. 2, ods.3 ZKV nemôže aplikovať. ÚŠP nevyšetрил zákonným spôsobom základné právne skutočnosti týkajúce sa aktívnej legitímácie navrhovateľa konkurzu, „vyfabrikovaného“ úpadcu bez záväzkov (s lukratívnym majetkom v hodnote najmenej 300mil. Sk, resp.cca 10 mil. eur.) a tým aj celú trestnú činnosť podozrivých osôb ako vysoko sofistickovanú organizovanú skupinu osôb na čele s podozrivým správcom konkurznej podstaty. SKP a spol. mali vedomosť o vyššie uvedených skutočnostiach od počiatku vstupu do konkurzného konania a bol povinný podať konkurznému súdu návrh na zrušenie konkurzu z dôvodu absencie úpadcu v konaní ako aj absencie aktívnej legitímácie navrhovateľa konkurzu.»

Sťažovateľ ďalej namietal aj správnosť vypracovaných znaleckých posudkov, ktoré mali byť spracované formálne a pod vplyvom podozrivých osôb. Sťažovateľ dospel

k záveru, že bolo dost' skutočností, ktoré preukazovali spáchanú trestnú činnosť, a preto bol daný dostatočný dôvod, aby špeciálny prokurátor podal návrh na vznesenie obžaloby na podozrivé osoby ním označených v trestnom oznámení. Vo veci bol nesprávny aj postup správcu konkurznej podstaty, ktorého úkony boli v rozpore so zákonom, na čo takisto v návrhu na trestné stíhanie poukazoval, pretože ten obohatil seba a spoločnosť I. o niekoľko miliónov korún, čím spáchal trestný čin. Špeciálny prokurátor však vo vzťahu k nemu nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne posúdil jeho konanie.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1, ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Úrade špeciálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/I Gv 91/07-26 v spojení s uznesením vyšetrovateľa PPZ, ÚBPK, OBPKB, č. k.: ČVS: PPZ – 115/BPK-B-2007 zo dňa 9.7.2008 porušené bolo.

2. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry č. k.: VII/I Gv 91/07-26, zo dňa 31.8.2009 zrušuje.

3. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia Špeciálnej prokuratúre vec vedenú pod č. k.: VII/I Gv 91/07-26 na ďalšie konanie...

V prípade úspešnosti sťažovateľa v konaní pred Ústavným súdom, sťažovateľ požaduje vyplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške nákladov v trestnom konaní, ako aj zastúpenie pred Ústavným súdom SR, skutočne preukázaných nákladov právnym zástupcom, ktoré vyčíslime po prijatí sťažnosti, k rukám sťažovateľa do 60 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že uznesením úradu špeciálneho prokurátora došlo k porušeniu jeho označených základných práv tým, že dostatočne nevyhodnotil jeho trestné oznámenie a nepodal obžalobu pre spáchanie závažného trestného činu ním označenými osobami.

Jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnený návrh sa považuje ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (primerane II. ÚS 70/99).

Základnou a nevyhnutnou podmienkou práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je existencia práva, ktorého porušenie sa namieta (v právnom poriadku Slovenskej republiky) a ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na súde alebo na inom orgáne verejnej moci.

Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania a na „podanie obžaloby“. Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Absencia existencie práva na začatie trestného konania vylučuje možnosť porušenia sťažovateľom označených základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Takéto právo nemožno odvodit' ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03). Ústavný súd pripomína, že aj v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 211/04 vyslovil, že čl. 46 ods. 1 ústavy neobsahuje také právo na inú právnu ochranu, do ktorého obsahu by patrilo aj právo na to, aby orgány prokuratúry začali trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, resp. osobám.

Uvedené závery viedli ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej neopodstatnenosti. Vzhľadom na túto skutočnosť nemôže v uvedenom prípade existovať

príčinná súvislosť medzi sťažovateľom označeným postupom úradu špeciálnej prokuratúry a ním označenými základnými právami, ktorých porušenie namieta.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010